

anime

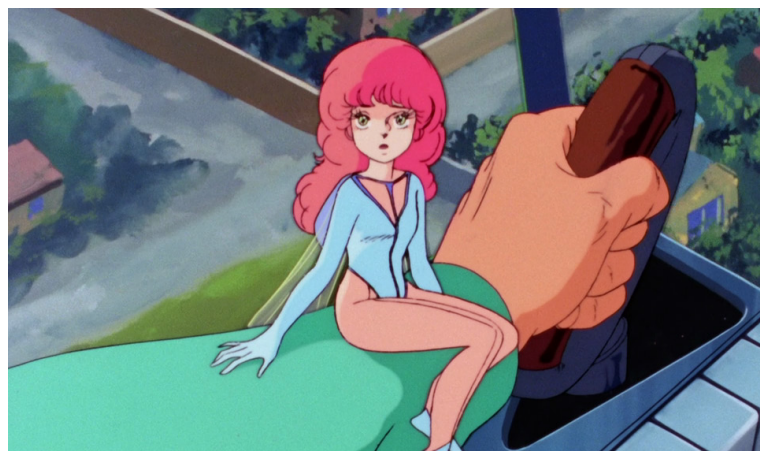
SEISENSHI DUNBINE

Írta: xZsoltixf (Sailor)

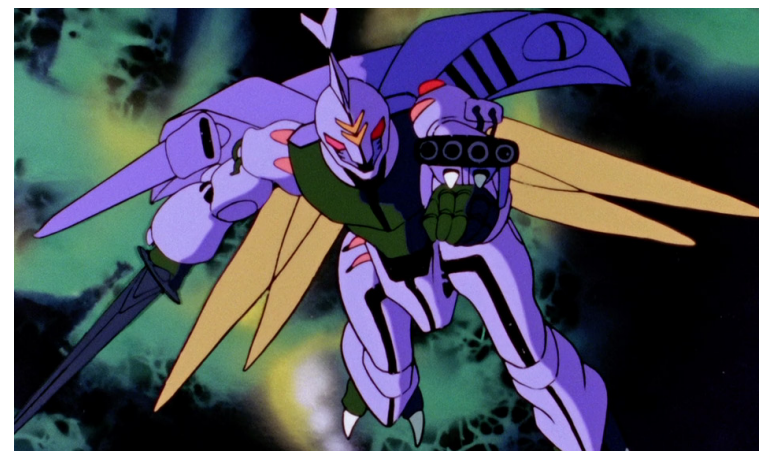
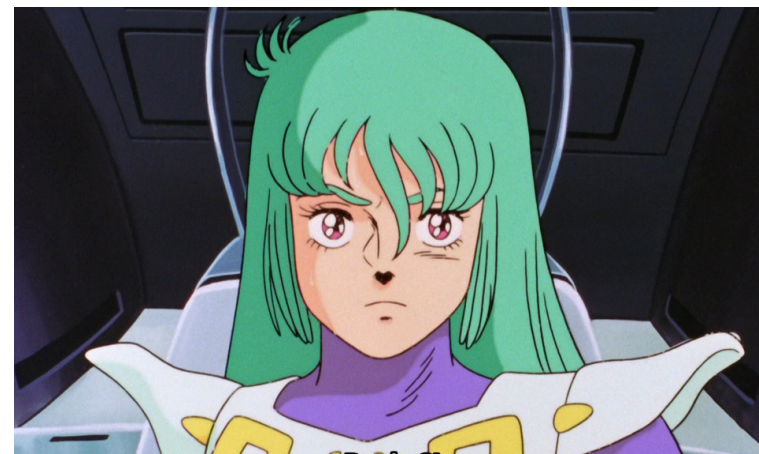

Disclaimer: A cikk utalás szinten tartalmaz spoilereket a finálét illetően.

Veletek esett már meg, hogy akaratotok ellenére valamilyen fura módon teljesen ráfűggetek valamelyik műfajra? Nos, velem az enyhén távoli, de inkább közelebbi múltban esett meg a mechával, annak ellenére, hogy anno teljesen bennának és unalmasnak tartottam. Aztán itt vagyok most úgy, hogy tavaly nyár óta folyamatosan pótlom a Sunrise stúdió híres és kevésbé ismert címeit. Amúgy, hogy megszerettem a műfajt, azt erősen az Ideonnak és a Vifamnak köszönhetem, amiknél mindkét esetben Tomino Yoshiyuki az ötletgazda, és az előbbinél még a rendező is. Mondjuk ennek egy része nem újdonság azoknak, akik olvasták már itt tőlem a Vifamról szóló írásomat májusban ([AniMagazin 61.](#)) vagy az előző számban a Voltes V kritikámat ([AniMagazin 63.](#)). Szóval lényeg, ami lényeg, most nagyban mecházok, és prioritást élveznek a Tomino művek, amikből legutoljára a címszereplő animét láttam.

hogy ez a valaha készült legelső isekai. Na jó, ha nagyon szörszálhasogatók akarunk lenni, akkor AniDB szerint egy pár évvel korábbi mahou shoujo anime az első, viszont itt a lényeges különbség az, hogy ott a hiperszuper varázslatos világból kerül át hozzánk a főhős, tehát a mostanság népszerű isekai formulának valóban a Dunbine a legelső képviselője. És ha már műfajok elsői, a fantasy mecháknak is ez a legelső ismert képviselője, amit olyan további művek követtek, mint a *Wataru*, *Grandzort*, *Ryu Knight* és a leghíresebb fantasy

mecha, a *Macross* alkotó Kawamori Shouji fejében megszületett *Escaflowne*. A mű egyébként Tomino regényéből, a *Wings of Reanból* készült, melyben eredetileg nincsenek mechák, de a Bandai ragaszkodott hozzá, hogy így adaptálja a történetet, és sokak szerint ez egy remek húzás volt részükről. De sikeresen elkalandoztam, szóval a sztori: Történetünk elején Shou Zama éppen motorozik, amikor is egy ugratásnál megnyílik számára az Aura Út és átkerül Byston Wellbe, a korábban említett mágikus, középkori világba. Itt kiderül,

„...talán ez a legérdekesebb az animét illetően, hogy ez a valaha készült legelső isekai.”

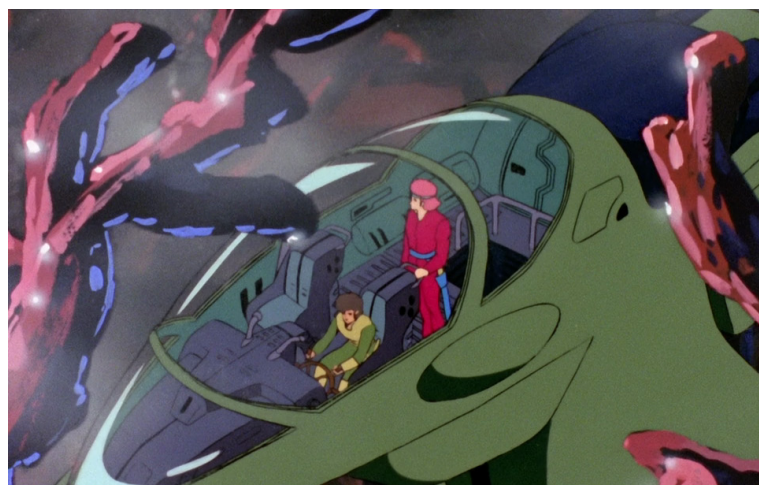
hogy egy ferrario (leginkább tündérre emlékeztető lény), Silky Mau nyitott utat számára és pár másik embernek, parancsra, hogy harcoljanak az Aura Battlerekkel (óriás bogárszerű mechák organikus részekkel) Drake Luft, egy helyi uralkodó zászlója alatt, aki el akarja foglalni egész Byston Wellt. A mi világunkból az emberek megidézésére azért volt szükség, mert sokkal erősebb Aura használók, mint a Byston Welliek. Shou nem érti persze az egész helyzetet, és egyből menne vissza a Felső Földre (így nevezik az animében a világunkat), de kiderül, hogy az Aura Utat nem lehet csak úgy akármikor megnyitni, így Shou kénytelen a helyzetbe beletörődni. A következő nap egy csatába keverednek, ahol egy amerikai nő, Marvel Frozen meggyőzi, hogy álljon át az ő oldalukra, mert Drake Luft céljai nem nemesek. Innentől fogva a Drake elleni lázadásnak, terveinek megakadályozásának lehetünk szemtanúi egy kifejezetten akciódús tálalásban.

A sorozat hozza azt, amit Tominótól már megszokhatott az egyszeri néző, minden részben remekül koreografált epikus csaták, diszfunkcionális családok, Tomino saját lelki küzdelmeinek, problémáinak a történetbe való beleszövése és egy rendkívül tragikus finálé.

Számomra egy felettébb élvezetes anime volt, mivel már hozzászóktam Tomino történetvezetéséhez, viszont aki még nem látott tőle más művet, annak valószínűleg nehezen lesz fogyasztható, ezért is ezt kifejezetten azoknak tudom ajánlani, akik rutinosak emberünk műveiben és/vagy hardcore retro és mecha megszállottak.

A karakterek pont annyira jól és pont annyira gyengén vannak megírva, mint más Tomino művekben. A főhősnek problémás a szüleihez fűződő viszonya, és néha ilyen téren hallhatjuk a belső gondolatait, de egyébként nem egy túl mély karakter. A jellemének egy része a jól eltalált seiyuujának köszönhető, viszont abszolút jószívű, és hősiezen harcol a háborúban, amit egy idő után már kötelességének érez, és ezt remekül közvetítette a néző felé az anime. Akik igazán érdekesek, azok itt is a többi szereplő, kezdve a személyes kedvencemmel, Chum Fauval, egy apró, szárnyas ferrarióval, aki enyhén butácska, de nagyon jószívű és rendkívül bátor karakter. Egy idő

után nagyon szoros viszony alakul ki Shou és közte, mindig követi őt a csatába, és minden tőle telhető dolgot megtesz annak érdekében, hogy segíthessen a többieknek. A bátorsága is itt ütközik ki például, amikor egy hozzá képest felhőkarcoló méretű, rendes emberi ellenség rátámad Shoura, Cham gondolkodás nélkül elkezd ütlegetni, vagy egy jelenetben amikor egy pisztolyt fogtak rá, ő simán arrébb tolta maga elől és tsundere módra vállat vont az eseményre. Lényegében ilyen egy szerintem jól megírt comic relief karakter. Ja igen, és a fanservicet is ő szolgáltatja ruházatának köszönhetően. Marvel egy tipikus higgadt bishoujo főhős, akinek annyi a szerepe, hogy egymásba szeretnek Shouval. Ez kicsit spoiler, de vele kapcsolatban egy hatalmas figyelmetlenséget követett el az anime a 20. részben, amikor a kiütött Shout próbálja magával vinni az Aura Battlerje belsejébe, ám az ellenség megzavarja, így beleejti a vízbe. És az a poén, hogy ezt így rohadtul mindenki elfelejti, Marvel is harcol tovább, mintha mi

sem történt volna. Persze Shou magához tér, de ez a szegmens nem tett túl jót Marvel megítélésének, még ha a Napnál is világosabb, hogy a stáb bénázott. Aki még érdekes, az Drake felesége, aki többször bizonyítja, hogy céljai érdekében a saját lányát is képes megölni, valamint Bern Burnings, akinek Hayami Shou hangja remek karaktert kölcsönöz, ő a történetben Shou fő riválisa. Végül Ciela Lapanát emelném ki, aki egy másik Byston Welli ország uralkodója, higgadt, megfontolt természetű, gyakran voice of reasons szerepű karakter.

Technikai szempontból nagyon szép az anime, pláne, ha az ember Blu-Ray minőségben fogyasztja. Kogawa Tomonori karakterdizájnya nagyon szép, a mecha dizájnok is gyönyörűek, különösen maga a Dunbine, amiből be is szereztem magamnak egy Bandai figurát. Ilyen téren amúgy az elrajzolások is ritkák, szóval abszolút remek munkát végzett a Sunrise. A seiyuukat imádtam, Kawamura Maria és Hayami Shou hozta nálam a legemlékezetesebb alakításokat. A zenék is teljesen passzolnak az animéhez, az Opening és az Ending pedig abszolút kellemes, fülbemászó.

Mindent összegezve szerintem egy nagyon jó anime, a tragikus finálé pedig tökéletesen keretbe foglalja a történetet és hangsúlyozza az üzenetet, abszolút méltó és megrázó befejezés egyben, viszont csak óvatosan ajánlanám a fentebb említett okok ismeretében.

Az anime részemről kap egy erős 8/10-et, mert a végével megdolgozott érte.

Hossz: 49 epizód

Vetítés: 1983 - 1984

Stúdió: Sunrise

Műfaj: akció, kaland, dráma, fantasy, sci-fi, mecha

